

РЕШЕНИЕ

№ 6010

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8419** по описа за **2023** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Л. Ж. Ж. от [населено място] срещу Решение № 228/15.01.2023 година, постановено по н.а.х.д.№6338/2022 година по описа на СРС,131 състав потвърждаващо Наказателно постановление №21-4332-027347/14.01.2023 година, издадено от Началник група в СДВР-ОПП, с което последният на основание чл.174,ал.3 от ЗДвП наложил на Л. Ж. Ж. от [населено място] административни наказания”Глоба”в размер на 2000 лева и постановил лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца .

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и необоснованост обжалваното съдебно решение, като СРС неправилно е приложил материалния закон и не е отговорил на доводите в жалбата, като не е анализирал свидетелските показания в посока, че касаторът не е дал никакви външни признаци, довели до извършване на проверка. Твърди се още, че не е доказано по несъмнен начин извършването на нарушението. Иска се отмяна на решението и на наказателното постановление. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, касаторът-Л. Ж. Ж. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат З., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по касация- Началник група в СДВР- ОПП, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба-

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,същата се явява неоснователна.Съображенията за това са следните:

Фактическата обстановка, възприета от районния съд и подкрепяща се от събраните по делото доказателства, се споделя от настоящата инстанция.

От събраните доказателства е установено, че на 29.12.2021 година около 22,20 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица], към [улица]касаторът Л. Ж. Ж. управлявал лек автомобил –марка „Д.“ модел „ Ч.“ и пред №20 е спрял за проверка от патрул на ОПП при СДВР, а водачът поканен да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества, но същият отказал, като му е издаден Талон за медицинско изследване №107410, като му е указано да се яви във ВМА- [населено място] в срок от 45 минути за извършване на медицинско изследване, а екземпляр от Талона е връчен на лицето в 22,25 часа- удостоверено с подпис на нарушителя – касатор , но водачът не се явил нито в указания час, нито по- късно за вземане на кръвна проба.

Въз основа на констатираното, срещу касатора е издаден АУАН за извършено от него нарушение на нормата на чл.174,ал.3 от ЗДВП, а въз основа на него е издадено Наказателно постановление на дата 14.01.2022 година, с което са наложени административни наказания- глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

Легално определение на водач на пътно превозно средство е дадено в разпоредбата на парграф 6,т.25 от ДР на ЗДВП, според която "Водач" е лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци,което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата.

От анализа на тези правни норми е видно, че санкцията по чл.174,ал.3 не е променена и не е налице по-благоприятен закон, който да доведе до отмяна на наказателното постановление. Нещо повече дори-в нормата на чл.174,ал.3 от ЗДВП са визирани няколко отделни хипотези на извършване на нарушение и е достатъчно да бъде ангажирана административно- наказателната отговорност на нарушителя и дори когато е извършил само едно от визираните в нормата нарушения. Наред с това, в нормата е посочено, че се наказва водач, който откаже да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване, като двете са в условията на алтернативност и законодателят е използвал съюза „или“, а не в кумулация и е достатъчно извършването само на едно нарушение/ в конкретната хипотеза- касаторът е санкциониран за отказ да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и е отказал да му бъде извършено медицинско изследване/.

Правилен е изводът на СРС,че от събраните доказателства е безспорно установено на първо място, че касаторът Ж. е отказал да бъде изпробван с техническо средство

за установяване съдържанието на наркотични вещества и след издаване на Талон за медицинско изследване във ВМА, не е дал биологична проба, която да установи съдържанието на наркотични вещества или техни аналози.

В настоящия случай от събраните в хода на административно-наказателното производство е установен не само отказът да бъде изпробван с техническо средство „Д. тест 5000“ за установяване съдържанието на наркотични вещества, но и отказ да бъде извършено медицинско изследване. Ако наистина касаторът не бе извършил нарушението на чл.174,ал.3 от ЗДВП, както твърди процесуалният му представител, то най-малко по делото щяха да бъдат налице доказателства за установеното при проверката с техническо средство- хипотеза, която безспорно не е налице или от медицинското изследване. Неоснователен е доводът на касатора и на неговия процесуален представител, че в решението липсват мотиви и най- вече дали са нарушени разпоредбите на Наредба № 1, тъй като като СРС е отговорил на този довод. На следващо място, от мотивите на съдебното решение е ясно и недвусмислено, че СРС е изложил конкретни мотиви относно това дали Ж. е осъществил състава на нарушението, визирано в нормата на чл.174,ал.3 от ЗДВП- и най- вече, че е налице отказ да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози и е налице и отказ за медицинско изследване. В НАРЕДБА № 1 ОТ 19 Ю. 2017 Г. ЗА РЕДА ЗА УСТАНОВЯВАНЕ КОНЦЕНТРАЦИЯТА НА АЛКОХОЛ В КРЪВТА И/ИЛИ УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЧНИ ВЕЩЕСТВА ИЛИ ТЕХНИ АНАЛОЗИ, в чл.1,ал.3 е посочено, че концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. По аргумент от чл. 2,ал.1 при извършване на проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по [Закона за движението по пътищата](#) разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве. Неизпълнението на задължението по ал. 1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. В чл.5 на Наредбата е доуточнено, че при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози се извършва проверка с тест или лицата се изпращат за медицинско изследване. Резултатът от проверката за употребата на наркотични вещества или техни аналози с тест се попълва в протокол за извършване на проверка за употребата на наркотични вещества или техни аналози, изготвен в три екземпляра по образец съгласно [приложение № 2](#), като първият екземпляр остава за органа, извършил проверката, вторият се прилага към талона за изследване, а третият се предоставя на водача. Контролният орган връчва на лицето срещу подпис талона за изследване, като вписва- мястото, където да се извърши установяването, срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване, и до 120 минути - в останалите случаи. Крайният срок за явяване на лицето се определя от контролния орган в зависимост от отдалечеността на мястото за извършване на

установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него. Съгласно чл.15,ал.7 от Наредбата отказът на лицето да бъде изследвано се отразява от медицинския специалист по чл. 12, ал. 1 в амбулаторния журнал на лечебното заведение и в протокола по чл. 14, ал. 2, като се удостоверява с подписа на изследваното лице.

Определеният в Наредбата срок за явяване в съответното лечебно заведение е с цел да се осигури бързото явяване на лицето за медицинско изследване и най-вече пробата да бъде взета максимално бързо, за да отчете реални резултати, като в случая касаторът не само е отказал да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, но и изобщо не се е явил във ВМА за вземане на кръвни проби, нито до посочения краен час, нито по-късно.

Съгласно чл.6,ал.9 от Наредбата концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че СРС не е анализирал приложените по делото доказателства и най-вече Разпечатка от резултати от Амбулаторен тест, в който са отразени отрицателните стойности на жалбоподателя от проведено лабораторно изследване за концентрация на наркотични вещества в кръвта, защото СРС правилно е приел, че документът е напълно неотнормиран към предмета на делото и като такъв не подлежи на обсъждане по същество и не следва да се взема предвид при постановяване на крайния съдебен акт, тъй като тестът е осъществен на 06.05.2022 г. – почти половин година след установяването на процесното нарушение и не са налице каквито и да било предпоставки за асоциирането на представения документ с конкретния случай, доколкото обективизираните в писмен вид резултати свидетелстват за нулеви стойности на определени вещества в организма на жалбоподателя, а Наказателното постановление срещу касатора е било издадено за противоправно деяние, свързано с отказ да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества.

Наред с това, неоснователно е и твърдението на касатора и на неговия процесуален представител, че СРС не е отговорил на довода, че жалбоподателят не е дал повод за извършване на проверката, като проверката е извършена в нарушение на Наредбата, защото СРС е посочил, че в чл. 5, ал. 1 от Наредбата е предвидено примерно изброяване на външно проявени от водач на МПС признаци на съмнително поведение, при наличието на които му се извършва проверка с тест или лицето се изпраща за медицинско изследване за установяване концентрацията на наркотични вещества или техни аналози в организма. Законово изброяване на подобни хипотези обаче е неизчерпателно, като в текста само примерно са дадени характерни белези, които биха послужили за предпоставка определено лице да бъде подложено на тестване. При това в посочената разпоредба са указани случаите, в които органите са длъжни да извършат проверка за употреба на наркотични вещества, което обаче не

ограничава възможността за извършване на такава проверка само при констатирано наличие на някоя от посочените хипотези.

Правилен е изводът на СРС, че нарушението е доказано по несъмнен начин, което сочи на правилно ангажирана административно-наказателна отговорност на касатора.

След като нарушението е доказано, то съвсем законосъобразно административно-наказващият орган се е съобразил с тежестта на извършеното нарушение, подбудите за извършването и е наложил санкции-лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца/ което и равнозначно на 2 години и глоба в размер на 2000 лева- в границите на закона/ при съобразяване с обстоятелството,че санкцията е с изрично установен размер/ определена е в абсолютен размер.Така определените наказания са справедливи и съответни на извършеното нарушение,и ще допринесат за постигане целите на наказанието,визирани в чл.12 от ЗАНН,и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Като е достигнал до тези правни изводи,СРС е постановил едно правилно решение,което следва да бъде оставено в сила в обжалваната част, а предявената срещу него жалба – отхвърлена.

Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК,не фигурира сочената от касатора ”необоснованост“ на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК,но съгласно разпоредбата на чл.63,ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за разноски е не е представляван от юрисконсулт.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 228/15.01.2023 година, постановено по н.а.х.д.№6338/2022 година по описа на СРС,131 състав .

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

